

maar hij.... Het was een trotse gedachte die kiemde in het hartje van Martijn.

Daar kraakte in het bos een tak en het was of hij wat hoorde wegvluchten.

Snel draaide hij zich om, maar achter hem lag de witte weg en roerloos stonden de donkere stammen in het bos.

En toch....

Langzaam keerde hij terug, en daar stonden, naast de bremstruik, de af-drukken van fijne hoefjes in de sneeuw, en aan het doornige takje van de brem wapperde een zijdeachtig wit pluusje.

Toen begreep Martijn dat hij, net als Puntmutsje, bijna het witte Hertje had gezien, — bijna, en toen had hij het weer verspeeld, omdat het bang voor hem geworden was en voor zijn trotse gedachten.

Heel langzaam liep hij naar huis terug en bij het tafeltje waar de houten pennetjes nog op verstrooid lagen, naast de hamer die hij geen tijd gehad had op te bergen, bleef hij staan.

„Maar het Kerstkindje draagt toch maar mijn schoentjes” zei hij koppig.

„Maar je had ze met mos kunnen voeren, en in de linkerzool zat een bob-beltje” zei een ander stemmetje in hem.

Toen boog Martijn het hoofd en was beschaamd, want hij voelde dat het waar was. En zolang hij die ongevoerde schoentjes en dat bobbeltje voor zich zag, wist hij dat hij ook niet verdiend had het witte Hertje te zien.

Toen begonnen de Kerstklokken te luiden en de wereld werd wakker. De zon kwam op; er werd op zijn deurtje geklopt en daar stond Span, zijn leer-jongen en riep:

„Gelukkig Kerstfeest, Baas!”

HET STALDEURTJE.¹⁾

Het staldeurtje kraakte,
De os loeide zacht,
Toen Jozef ontwaakte
Was 't Kindje gebracht.

Wij noemen hem Jezus
Heeft Jozef gezegd,
Zacht heeft toen Maria
't In 't kribje gelegd.

't Had haartjes als zijde,
Een mondje zó klein,
Er straalde om Zijn hoofdje
Een heldere schijn.

Wie loopt op het paadje,
En wie klopt er aan?
't Zijn herders die zwijgend
Voor 't staldeurtje staan.

Dan klinken hun stemmen
„De Heer zij geloofd!”
Zij nemen eerbiedig
De muts van het hoofd.

D. A. CRAMER—SCHAAP.

¹⁾ De muziek van dit versje staat in: „Voor onze kleintjes”.